

The background of the cover is a painting. On the left, a large, dark, hooded figure with long hair looms over a scene. In the center, a horse is harnessed to a wooden cart or fence. The sky is a mix of blue and white, with white specks resembling stars or snow. The overall mood is somber and dramatic.

МИКИТА КІЛЯРОВ ВІЗОК АНКУ

Збірка оповідань

Микита Кіляров

Візок Анку

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Кіляров М.

Візок Анку / М. Кіляров — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

Зіштовхнувшись з небезпекою, людям важко міркувати раціонально, особливо якщо небезпека не піддається розумним поясненням. Що тоді відбувається з нашою свідомістю? Невже вона губиться в тумані несусвітніх думок? Кожному герою доведеться розвіювати свій власний туман, та чи витримає така піддатлива людська свідомість зовсім не земні, а часом потойбічні випробування? Готичні маєтки, незвідані куточки планети, страшні міфи та легенди. Куди саме занесуть вас сторінки збірки, що складається з 12 химерних оповідань у жанрі трилеру, детектива та хорору?

© Кіляров М.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

Візок Анку[1]	5
Забуття	12
Кінець ознакомительного фрагмента.	13

Микита Кіляров

Візок Анку

Візок Анку¹

*Усі знають, що смерть неминуча, але оскільки вона не близька,
то ніхто про неї не думає.*

Аристотель

Моє життя назавжди змінила звістка про смерть кращого друга. Ядучий біль, що просяк кожную літеру лиховісного листа, осів на дні мого застиглого серця. Коли я слізно поглинав слова, скороспішно написані його дружиною, здавалось, що шестерінки всіх годинників на світі враз зупинилися. Туга, що вона поширювалася кожною моєю здоровою жилою, зрештою настільки збільшилась, що виривалася із грудей, перехоплюючи мені подих.

Щотижня в своєму поштовому ящику я із захватом знаходив листа від свого друга Найдена. Наші дружні вузда міцно трималися ще зі шкільного віку. Так склалась доля, що невдовзі, як Найдено отримав диплом, у подорож рікою Стікс відправився його заможницький дід, чий спадок оцінювали в кілька мільйонів. Усе багатство, включно з розкішним маєтком, перейшли у розпорядження мого друга. А він, пройнятий неземними радощами, навіть освідчився своїй коханій Роналіні й подарував нареченій коштовну родинну каблучку. Хлопець перебрався до Франції, на півострів Бретань, й оселився серед її легендарних лісів, зачарованих озер та містичних гаїв.

Щоразу у своїх листах Найдено нарікав мені на сірість та блідоту навколишньої природи, на той гнітючий настрій, що він щоразу опосідав його молоде серце. Густий туман не сходив з гладких озерних поверхонь, а дощі безперестанку спускалися на сирий бретонський ґрунт. А втім, мій друг усе ніяк не міг натішитися своїй щасливій долі та небувалому везінню, котрі враз змінили русло його життєвої ріки.

Наприкінці листів Найдено запрошував до себе в гості, а я щоразу відповідав, що з нетерпінням чекаю нашої зустрічі, хоча й усвідомлював, що ніколи не наважусь на такий далекий візит. Однак життя зробило підступний оберт, вгнавши мені у душу не тільки палкий смуток, але й тривке почуття провини від нестриманої обіцянки. В один момент із заклопотаного голодранця я перетворився на достатнього чоловіка з купою вільного часу, аби провести близьку мені людину в останню дорогу.

Я пам'ятав Найдено зовсім молодим. Чорнявим, худеньким парубком з виголеним обличчям, що повсякчас жалівся на свій дитячий вигляд. З нас двох мене завжди вважали старшим через високий зріст та жорстку щетину, хоча насправді Найдено мав за плечима на два літа більше за мене. Проте його неперевершена кмітливість безперестанку нас рятувала навіть у найбільш безвихідних ситуаціях. Веселість, бадьорість, доброта – усе це й досі жило в моїй пам'яті при кожній згадці про Найдено. Весь час. Допоки я наочно не побачив застигле постаріле тіло свого друга.

Усі мої картинки й барви в голові нараз змінилися, як замінюють вигорілі свічки в хатинах, коли я уздрів його обличчя на білому простирадлі, а худорляве тіло, що воно обрамлене дерев'яною труною, в чорному костюмі. Я споглядав заплющені очі товариша, але бачив іншу людину, що потроху витісняла в думках такий закоренілий образ Найдено... Фіолетові вуста, немовби розфарбовані чорнилами молюсків, непорушно стиснулися у міцні кайдани

¹ Анку – ідеться про образ смерті у бретонській міфології.

тиші. Ще ніколи синява під очима Найдена не мала такий гнітючий вигляд, як в ту мить, коли вона встелилася на зблідлу шкіру чоловіка.

Я підійшов ближче, не здатний відвести погляд од бездиханного тіла, що колись бадьоро стрибало парканами. Сильні руки, що постійно сперечались з моїми у затятій боротьбі на ліктях, нерухомо спочивали на остиглих грудях. Вічність заповнила порожнечу, де до цього мешкала душа...

Картання невгамовно роздирали моє вразливе серце, і усе ніяк я не міг збагнути, чому спам'ятався лише в останню мить, коли одинока піщинка Найденового годинника неквапливо звалилася у безодню? Проте вже за мить повз мого носа промайнув зачарований аромат фіалок, який лавиною почуттів розливався пустелями мого тіла, і я притьма згадав, що постійно мене утримувало в чотирьох стінах.

З тіні кімнатного морока, переступивши поріг, з'явився чарівний образ, перед яким я роками схилявся на коліна. Я марив ним, як райським плодом – таким спокусливим і таким далеким. Але обпікшись холодом його серця, я навіки полишив марні спроби ним заволодіти. І ось контури цього образу, осявані надщербленим місяцем та блідим вогнем настільної свічки, набули форми граційної жінки, вбраної у довге чорне плаття. Стрімкий протяг, що вільно гуляв просторими кімнатами та довжелезними коридорами занехаяного маєтку, сколихнув вбрання Роналіни, котра зайшла в опочивальню свого коханого чоловіка.

– Ви таки приїхали. – Претензійно зазначила вона. – Не минало й миті, щоб у своїй передсмертній гарячці Найденов згадав про вас. Він не полишав сподівань, що зможе востаннє вас побачити. Що ви стримаєте обіцянку й завітаєте в гості, перш ніж пітьма затьмарить йому очі. Вочевидь, дарма. Дарма він тішив надії, що його ображений, покинутий друг таки наважиться зустрітись з ним віч-на-віч. Він помер із думкою, що ви ніколи не пробачите йому цей вчинок.

– Я не мав часу.

– Брехня! – впевнено відреклася вона.

– І грошей.

– Ви просто сиділи, уп'явшись поглядом в одну точку, й боялися роззирнутися навкруги! Бо тоді б усвідомили, що зовсім не бідні.

Важко описати гнів, що пройняв мене у ту мить, однак я зопалу зірвався зі стільця, та настільки рвучко підійшов до Роналіни, що забачив, як непереборний страх розливається у її очах. Споглядаючи її прекрасне обличчя, мій розсерджений норов умить згаснув, пробудивши, втім, запальне почуття, яке я роками силкувався подавити. Раптово наші вуста поєдналися у поцілунок, й не висловити того відчуття, котре зійшло на мене з небес. Мить, що її я чекав усе своє життя, мимолітна та стрімка, але найсолодша та зваблива.

Зненацька Роналіна відтрутила мене убік й кинула нажаханий погляд на холодне тіло Найдена, либонь він зараз стане свідком зради своєї дружини. Тим часом і моє безпам'ятство минулось, у голові знову запанував здоровий глузд. Коли я усвідомив, що накоїв, моє тіло прохромив жагучий сором з таким дивним почуттям провини, яке мені ще ніколи не доводилось переживати. Доки я розмірковував над своїм ганебним вчинком, по моєму обличчю пройшлась роз'яріла долоня жінки. Жінки, що півхвилини тому вільно піддалась натискові почуттів, забувши про померлого чоловіка.

– Ви безсоромний, нахабний відлюдок! – зі слізьми прокричала вона. – Навіть не вшановуєте пам'ять кращого друга! Якби він знав, який же ви насправді лицемірний нарцис. Схоже, ви приїхали сюди зовсім не для того, аби проститись з ним... Але запам'ятайте, що я ніколи не буду вашою! Радше сонце на небі згасне, а річки вийдуть зі своїх русел, проте моє серце навічно залишиться у труні, поряд з Найденом!

* * *

Неспокійна ніч зійшла опісля. Я лежав під теплою ковдрою в одній із порожніх кімнат величезного маєтку та пронизував поглядом облізлу, потріскану стелю. Десь далеко звідси заблукав мій сон, і схоже, що до ранку він точно до мене не завітає. Я збирав думки, неначе ракушки на морському дні, з глибин свого розуму, але ніщо тієї миті не могло зарадити моєму ганебному сорому. Тривалі вісімнадцять років я не бачив довге оксамитове волосся Роналіни; її очі, вишукані, як дві блискучі перлини; ніжні та ласкаві вуста, солодші за усі арабські ласощі. Час зовсім не спотворив її гладеньку рум'яну шкіру, вона й досі, навіть у похмурих променях свічок, квітнула барвами життя.

Кожен день, що я провів його на самоті із тої миті, як Найдено одружився з Роналіною, мене діймали пориви нестримної люті. У голові не вкладалась гадка, що кращий друг цілує вуста мого кохання, але водночас, я замислювався, чи не вчинив би я так само, оскільки магічна краса Роналіни зводила з розуму будь-кого... Це вона – та сама причина, з якої я байдуже ставився до запрошень у гості. І це саме та причина, котра змусила мене довгі роки не бачитись зі своїм другом.

Мій головний гомін перервав дивний звук, що ринув знадвору. Я поглянув у вікно – на доріжку, що тяглась обіч дворів маєтку – і побачив там кількох круків. Птахи жадібно клювали якісь малі зернятка, відганяючи один одного від своєї здобичі. Раптом з густої імли, подібно тому, як над горизонтом здіймається вранішнє сонце, визирнув худорлявий чорний кінь. Він неквапливо перебирав копитами, відбиваючи підковами тривожний ритм, та заледве чутно хропів. Шлях коню освічував лише тьмяний надщерблений місяць, що ховався від ночі у захмареному небі. Однак усе це притлумив інший звук – несамовите, дратівливе, бридке рипіння дерев'яного візка, що його сутужно тягнув горопашний коняка. При кожній маленькій згадці про той скрип мене огортає нервово збудження, а тілом, немовби табун роз'ярілих бізонів, пробігають дрижаки. Пальці рук мимоволі зчіпляються, коли мій мозок раз у раз відтворює ту жахливу какофонію.

Круки здійнялись у повітря, пропускаючи візок, де на його краєчку примостився таємничий кучер. Довга чорна рясa звисала з дерев'яної дощечки, а широкополий капелюх ховав у нічній пільмі його обличчя. Позаду розстелилося величезне, старе темне простирadlo, що від краю до краю вкривало осередок візка. Коли-не-коли вітер колихав ковдру, либонь силкуючись зазирнути всередину, а сама повозка інколи підстрибувала, налітаючи на розбите каміння. Проте кінь вперто прямував дорогою у непроглядну пелену імли, а кучер непорушно сидів на повозці із віжками у руках.

* * *

Вранці я зустрів Роналіну. «Де її рум'янець?», – насторожено звернувся я сам до себе. Вона зізналась мені, що усю ніч проплакала, а втім, ще вчора її журливий стан не заважав ніжним щокam поломеніти червонцем. До того ж, щезла її поважна постава, очі ніби згасли й більше не іскрилися тим вогником життя, що раніше; Роналіна втомлено та вайлуvато пересувала ногами, неохоче відводила погляд від мертвої точки та жебоніла собі під носа.

Безперечно, провина не могла мовчки сидіти, заховавшись у бочці мого норову, а тому щоразу визирала з-під кришечки й поглядала на змарнілу Роналіну. Занепокоєння й тривога за жінку повністю викоренили спогади про остогидле скрипіння візка уночі. Навіть смерть кращого друга відійшла на другий план, коли я побачив своє кохання в такому стані.

Найдена поховали вдень на родинному цвинтарі поруч із могилою діда. Кришка труни накрила виснажене недугом тіло, й воно назавжди втонуло в обіймах плодючої матінки-

землі. Роналіна розпачливо всілася на могильний надгробок опісля захоронення й схилила голову на пам'ятник, де бовваніли свіже викарбувані літери. Нема в світі більшого жалю, ніж споглядати близьке тобі ім'я на кам'яній плиті могили.

Довго я стояв ось так осторонь, спостерігаючи, як вітер колише бур'яни довкола занедбаних поховань, доки Роналіна прощалась зі своїм коханим. Навколишня тиша підказувала мені, що не лишилось для цієї жінки ближчої людини, ніж я. І хоч якими дрібними не були ті друзки, на які колись розлетілося моє серце, зараз я збирав та ліпив їх в одне ціле заради душевного спокою Роналіни.

Коли темінь перелилась за бісектрису неба, я таки вмовив спустошену жінку повернутися до маєтку. Однак вкрай виснажена стражданнями Роналіна не спромоглась навіть самотужки підвестись, тому мені нічого не лишалось, як взяти її на руки. Та щойно я торкнувся жінки, як мене полонили жорстокі боги Фобос та Деймос². Полум'яний жар від тіла Роналіни либонь підігрівав холодне повітря навкруги. І той легкий туман, котрий в цих краях спускався на землю щойно зсутеніє, здавався мені паром від зіткнення студеного повітря з розжарілим тілом Роналіни.

Нічний морок вже стукав у вікно, коли жінка спочивала у своєму ліжку. Я запалив свічу та поставив її на шухляду поруч. Тривожне сяйво лягало на зблідле обличчя бідолашної, мов червоні промені західного сонця на снігові пустелі півночі. Повітря кімнати просякло терпким смородом оцту. Ганчірки від окладів лишались такими гарячими, боцімто вони грілись на розпеченому вугіллі.

Унизу, в холі, репетир годинника тривожно загупотів низькими, протяжними ударами тричі, тимчасом як я не полишав надії полегшити жар хворої Роналіни. Недуг доволі зненацька зійшов на жінку, і, наче зграя голодних яструбів, ненаситно живився її бадьорим рум'янцем. Дві яскраві перлинки обернулися на штучні скельця, а ніжні вуста погрубішали, вкрившись шерехатістю та дрібними тріщинами. Її образ згасав, як донедавна образ Найдена помер у моїй пам'яті.

Свідомість моя вже однією ногою переступила поріг Морфеевого царства, як раптом брама почала зачинятись, видаючи мерзенний скрип. Він закрався в усі мої найпотаємніші думки та лускав їх, неначе повітряні кульки. А потім його крижана отрута заструмувала кожною моєю жилою, просочуючи кожну краплинку крові, пробираючись глибоко всередину, в самісінькі еритроцити, знищуючи, розбиваючи, кромсаючи усі заховані в них молекули повітря. І вмить я пригадав цей звук – недоладне рипіння коліс, що пробуджувало в мені психопатичні настрої, руйнуючи вежу здорового глузду й викликаючи сонму епілептичних посмикувань; збагнувши, що саме змушує скніти мою душу, я незагадно перенісся зі сновидінь у похмуру кімнату Роналіни. Від настільної свічі вже віяло холодом, проте через скло різалися блакитні промені місяця. Остогидлий скрип видавався мені бруднішим за нестерпний звук леза, що шкрябає скло. Поміж нотами жахливої пісні затято пробивався цокіт копит, і зрештою я наважився визирнути у вікно.

Проз туман неквапливо пересувався старий, зачуханий візок. Мені здалось, що його осередок став більшим, у порівнянні з минулим разом. Проте він ще досі ховався за товстою, обтріпаною ковдрою. Я кинув свій погляд на кучера. Його непорушність просто вражала мене й водночас навіювала дивне відчуття тривоги. Довге сиве волосся, що визирало з-під капелюха, розвівалося від морозного вітру. А втім, його риси видались мені достоту знайомими, й вони не мали нічого спільного з тим кучером, що я бачив його напередодні. Худорлявий кінь продовжував слухняно везти здоровезну повозку, хоча в мені закріпилась впевненість, що от-от його старі виснажені кінцівки підкосяться і він завмре у вічних сновидіннях. Шпиля своєї паскудності звук досяг, коли візок проїжджав поруч з парканом

² Фобос, Деймос – у грецькій міфології сини Ареса й Афродіти, боги страху й жаху відповідно.

маєтку. Він неначе встромляв гостро наточені ножі мені у вуха. За хвилину повозка розчинилась у тумані, а скрипіння лише відлунювалось у моїй голові, як тисячі нерозбірливих голосів у думках божевільного.

* * *

Зазвичай, я прокидався о восьмій. Це відмінний час, аби достоту виспатися, та для того, щоб з користю провести день. Третина нашого життя спливає у стані сну. І важко не відмітити слова Ремарка: «Шкода марнувати час на сон. Бо коли ж ти спиш, життя минає». Немає в світі більш чіткого й слушного вислову, ніж цей, що пояснив би мою виснажливу втому та надмірний неспокій. Адже прокинувся я, коли годинна стрілка ледве відійшла од двох римських палиць, а за вікном непомітним каскадом від неба до землі лилося променисте денне світло. Вага моїх думок сягала такої важкості, що всі мої земні роздуми, цупкі переживання, непоступливі клопоти якимось незбагненим чином перемішалися зі сновидними мареннями. І ті ілюзорні, вигадані, сюрреалістичні, а часом просто абсурдні альтернативні сюжети, які я переживав у світі за заплющеними очима, розчинились або вщент викорінили частинки справдешнього життя.

Тихе завивання вітру у віконні шибки нагнало на мене тисячу приємних споминів юних років. Ще тих часів, коли людські проблеми обходили мене манівцями, коли брехня ще не посіяла зерна у дорослу корисливість, а коли цілісіньке серце врівноважено торохкотіло в грудях. Коли розум не водив бесіди із безвихіддю та відчаєм, а серце – журбою та коханням... Кохання! О, Роналіна! Безмежний жах зійшов на мене крижаною лавиною щойно мій заледве протверезілий погляд взурував краєчок порожнього ліжка. У Біблії страх описується як нестача допомоги від глузду, тож чи доцільно вважати, що моя зустріч із Роналіною через стільки років пробудила те непереборне почуття, котре наклало тінь на сяйво мого розуму; почуття, яке омило його гостроту, зробивши слабким, піддатливим до вмісту скриньки Пандори?...

Темними, похмурими коридорами, які навіть вдень лишались відстороненими від небесного благословення, я відчайвно блукав, наче Тесей критськими лабіринтами, в пошуках безнадійно хворої, позбавленої розважливості жінки мого серця. Я виголошував їй ім'я знов і знов, і здавалося, що з кожною його промовою, зачіпались найінтимніші струни мого кохання. І чим довше та зухваліше я це робив, тим сильніше й різкіше відчай та жах били по тендітним струнам, допоки вони не почали одна за одною із пригніченим тріском рватися навіпіл.

Одні двері за іншими розчинялися перед моїм незбутнім станом, і ось воно! Помарніле, кволе тіло непритомної, втім живої Роналіни розпласталось на старому, занедбаному, дірявому килимі однієї з численних кімнат, до якої я не знав ходу. І, мабуть, якби не доля, я б ніколи не зазирнув навіть оком до цієї загидженої опочивальні. Обабіч стародавнього килима простягалися багатовічні закіптюжені шафи, а на їх верхівках та абиде недбало валявся брудний непотріб та усіяке дрібне сміття. Я узяв Роналіну на руки, але мій погляд захопило щось інше. Щось незначне та непримітне, а втім, я невтомно прохромлював очима ті чорні нитки, якими в'язався підлоговий килим, їх перехресні та лінійні структури, завиті та прямі, широкі й тонкі; я подорожував ними, наче лісовими стежками, обходячи дірки, либонь то величезні прізви, й розчинявся у безмежній пільмі його чорноти. Враз усі мої образи в голові безслідно зникли, а зостався лише один – він манив мене, закликав до себе у полон: у царство непізнаних таємниць та загадкових тіней. І тоді я запитую себе безперестанку, чи правильно я вчинив, послуховавшись безцінної поради Оскара Вайльда, який в «Портреті Доріана Грея» писав, що єдиний спосіб позбутися спокуси – піддатися їй. Я здався. Склав зброю та здійняв білий прапор, ідучи на зустріч манливій величі просторого килима, чорного, як

крило ворона. Я дав спокусі проникнути у свою підсвідомість та зацарювати там, як колись данайці заволоділи Троєю.

Зненацька мою спину огорнула морозна пелена, чиї крижинки, здавалося, просочилися до моїх нервових клітин та сильно мене пересмикнули. Звіддала, кваплячись у мої обійми, чимдуж вриваючись у стіни, темними, сирими коридорами маєтку мчав найостогидліший на світі скрип. Звук добряче струсонув мою голову, ставши, таким собі, зцілющим зіллям від смертельного затьмарення глузду. Вкотре у двері мого серця постукав страх, і я його знічев'я впустив.

Я кинув свій погляд на Роналіну, що вона непритомно лежала на сирій, затхлій підлозі. О, Анубісе! Куди ж ти волочеш за собою незрівняну красу цієї жінки?... В які скриньки її ховатимеш від заздрісної Хатхор? Бо немає в світі більш витончених контурів очей, більш тендітних рожевих вуст, та більш округлих форм чола, ніж у незрівняної, чарівної Роналіни! Через мої очі до душі передавалася тривка журба та нездоланий відчай, п'янка скорбота та гнітюче горе. Можливо, підступна мара навіяла мені ілюзії, а може, я востаннє побачив неприродну бездоганність, котра наостанок вшанувала відвідинами бездиханне тіло Роналіни.

Та думки ніяк не полишало скрипіння. Його відлуння дедалі гучнішало з кожною миттю. І мою жагучу нетерплячку, моє прагнення, бажання притлумити це відразливе звучання вже не стримали би навіть люті ракшаси³, тож я шпарко кинувся до опочивальні Роналіни, де, як я тоді завважив, спів рипучих коліс знайшов свою обитель.

Вже на підступах до кімнати мені в око впала чудернацька річ. У променистому саяві похмурого місяця, яке, наче сонм гострих списів, прохромало дверні щілини й нещадно встромилося у ворожий щит у вигляді старої, трухлявої стіни, надвисли якісь дрібки. Вони непоспішливо здіймалися угору, закручуючись в танку, пурхаючи, немов метелики у свою останню ніч на Землі, й розчинялися, щойно перетинали кордон між світлом та пільмою.

О, ні! – подумав я. Невже це руйнівний вогонь відібрав у мене останні згадки про Роналіну, що вони так бережливо хоронилися упродовж десятиліть в запліснявілих конвертах дерев'яного стола?... Хіба мав він право нещадно палити вишукану каліграфію, витончені зарубки та звивисті хвости її літер?...

І тоді я кинувся ловити ті маленькі порошини, щоб залишити у себе й вберегти від подорожі в безодню. Я жадібно хапав дрібки й складав їх у руку, й так нестямно захопився, що геть і не помітив, як з моєї долоні стекла крапля і безпристрасно розбилася об підлогу, немов дрібне, крихке скельце. Із жахом, що тоді прокрався у мої божевільні очі, я перевів погляд на лівицю та розкрив долоню горілиць. В її заглибині розтікалося невеличке озеро, яке вже за кілька мить висохло й безслідно зникло. Повен несусвітньої нісенітничі в думках, я прочинив дверцята до спальні Роналіни й заляк од здивування. З розчахнутого вікна, підхоплені морозним вітром, до кімнати залітали сотні маленьких сніжинок. Я зробив кілька неспівілих кроків і підійшов впритул до вікна.

Попід туманом, котрий надвис майже над самісінькими верхівками дерев, навскіс остиглій землі спускався сніг. Він де-не-де встелився ледь помітною білою плівкою на вологому ґрунті, де і досі не висохли калюжі від учорашнього дощу. Однак тепер вони гралися з відблисками нічного світила під тонким шаром криги й ламалися на сотні друзок під колесами старезного дерев'яного візка, які нестерпно рипіли.

Навіть пекуче сонце, що згубило мрійника Ікара, не в силах тієї миті здужати той холод, що опосів моє серце з поглядом на кучера. Всередині нараз обірвалися всі ниточки, що

³ Ракшаси – у буддизмі та індуїзмі злі духи, демони-людожери. Зображалися півтораметровими чудовиськами з жовтуватою (інколи чорною) шкірою. В індійській міфології вважалося, що ракшаси мешкають у пустелі на підступах до країни, неподалік гір Меру, де не існує війни, та вбивають тих, хто порушує заборону.

тримали мій спокій, і він з гуркотом звалився у безмежний край паніки. У голові вихором, подібно тому снігу за вікном, кружляли мої думки. Вони збиралися до купи, важчали, й зрештою досягли ваги металевої плити, що затято тиснула на мозок. Невже це дійсно правда і те, що я побачив, – не витвір збудженої та затьмареної уяви? Як же я волів спіткати долю Едіпа, щоб ніколи більш не споглядати це жахливе видовище! Я мерщій гайнув на двір, аби кінець кінцем покласти край цьому клятому скрипу та поставити крапку в поемах мого потоку свідомості.

Сліди від черевиків переслідувати мене від ганку аж до самісіньких воріт, і коли я наблизився настільки, щоб розгледіти під широкополим капелюхом обличчя кучера, усе моє життя звелось до нікчемної плями на нескінченному білому аркуші, котра мулить око, дратує твої перфекціоністські нахили й усіляко закликає себе позбутися. Все, що я колись знав, що вивчав, чим займався, вмить перетворилося на попіл від шаленого полум'я невіри й сумління. Там, під чорним капелюхом, ховалося вічно молоде обличчя парубка, що його, як я гадав, я навічно загубив у небутті свого розуму в ту хвилину, коли закрити його змарнілу подобу кришкою труни та провадив під сирий бретонський ґрунт.

Втім не встиг я досягнути того відчайного жаху, коли мій погляд впав на манливі перехресні та лінійні структури, що нитками спліталися та перетиналися у закіптюженому витворі над осереддям візка. Я знов подорожував його шляхами й спотикався об його незвичні дірки й прогалини. Очі плавно спускалися донизу, й саме звідтоді мої скроні огорнула сивина, а мову назавжди спаплюжило дурнувате заїкування. Виною тому стали мертві тіла, чії сині, знекровлені, забруднені ґрунтом кінцівки необережно визирали з-під чорного килиму.

Від несамовитого переляку я відсахнувся і кинув останній стурбований погляд на кучера, чия посмішка знов розбурхала мої гіблі спогади про Найдена. Я поспіхом роззирнувся, аби сховатися від моторошного з'явиська в стінах маєтку, однак навколо мене розкинувся один лише густий туман над глибокими синіми озерами.

Забуття

Найкраща помста – забуття, воно поховує ворога у праху його нікчемності.

Бальтасар Грасіан-і-Моралес

24 вересня

Знаєте, як в мене було трохи більше ентузіазму, я насолоджувався життям. Дарма, що воно таке швидкоплинне і незбагнене. Вхопити кожну мить надто важливо, коли їх і так замало. На жаль, на свій вік я не зумів пригадати жодного яскравого чи тьмяного моменту життя.

Останнім часом я став дещо забудькуватим, з голови все вилітає: то ліки забуду прийняти, хоч і, визнати, не пам'ятаю навіщо вони мені, то вмитися зранку. Через те вирішив завести цей щоденник, однак раз по раз забуваю і сюди вносити записи. Перечитуючи його знов і знов, я мозаїкою складатиму картинку сьогоденного дня, який, хоч як це прикро, завтра я можу не пригадати. Не виключаю я і того факту, що завтра я можу просто не згадати про щоденник, а через те вирішив покласти його на видноті – на тумбі поруч ліжка.

Квартирка в мене невелика. Я завважив, що всі приладдя розташовуються в одній тісній кімнаті. Моє ліжко, на якому я зараз веду цей запис, стоїть поруч вікна в найвіддаленішому куточку від вхідних дверей. Поряд, як я вже зазначив, невисока дерев'яна тумба, де незбагненим чином опинились моя чашка і зубна щітка. До речі, щодо ванної, то я мав у кімнаті самотній умивальник праворуч од входу, і жодних тобі унітазів чи ванн. Навпроти тієї раковини в мене розкинулася хоч і маленька, а зручна кухня. Уздовж стіни пролягали кухонні шафи. Зверху я мав чайника і переносну плиту на дві конфорки. Столові прибори зберігав у верхній шухлядці, в іншій покоїлися всілякі дрібнички на кшталт серветок, пакетів, цукру, чаю та кави. Якщо звертатись до подробиць, то чай у мене виключно зелений. Чому саме, мені невідома. Я не пригадую, чи дійсно він до смаку моїй невибагливій натурі. Однак я знаю, що його застосовують у лікувальних цілях, та чи пов'язано це хоч якось з моїм безпам'ятством? А втім, я дійшов висновку, що зберігаю напої з високим вмістом кофеїну; це наштовхнуло мене до думки, що я міг би працювати в нічні зміни.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.